

Camellia

หิวหน้า
ขันที
ผู้
มีสัตว์
ในดวงใจ

冷面督主请低调

四月的馨儿 ชื่อย่อว่า เตอะนีนเออร์ เจียน
ตีเออเม้ง เปา SnellSnail วาด

บทที่ 103 พบอีเสวียนจิ

ฟ้าเริ่มสว่าง เข้าสู่เช้าของวันใหม่...

หลังกินอาหารเช้าเสร็จ กุ๋อวินชี้กับซิงเอ๋อร์ก็ออกจาก
จวนผู้บัญชาการไปเดินเล่นด้านนอก

ขณะตื่นมา กุ๋อวินชี้คิดจะลองทำ “เจียวจุหลี่” อีกครั้งโดย
ใช้น้ำบ่อซึ่งใสเม็ดเกลือลงไปเล็กน้อย เพิ่มเจียนเผิน¹ เพื่อ
เลียนแบบรสชาติของหลิววี ทว่าน่าเสียดายที่สุดทำขนมที่ตุน
ออกมากลับไม่คงรูป

ถือว่าทดลองล้มเหลวอีกแล้ว

กุ๋อวินชี้กลัดกลุ้มยิ่งจึงสั่งให้ซิงเอ๋อร์แต่งกายเป็นบุรุษ
ออกไปเดินเล่นเป็นเพื่อนนางเสียนฮวย

¹ เจียนเผิน หมายถึงโซเดียมคาร์บอเนต

เดินผ่านถนนหลายสาย ทุกครั้งที่ผ่านโรงเตี๊ยมหรือร้านขายสุรา กู้ววินซีมักเข้าไปถามเถ่าแก่ร้านว่าพอมีหลิววีขายหรือไม่

ผู้ที่ไต่ยิ่นต่างส่ายหน้า บางคนถึงขั้นมองกู้ววินซีกับบ่าวคล้ายเป็นตัวประหลาด

หากอธิบายในความหมายเชิงอักษร หลิววีคือหยาดน้ำบริสุทธิ์จากดอกหลิวขาวที่แบ่งบานขณะฝนฤดูใบไม้ผลิกำลังตก จึงถือเป็นของล้ำค่าหายากยิ่ง

ตอนนี้ใกล้ครบกำหนดสามวันแล้ว แต่ยามนี้ยังไม่ถึงเทศกาลชิงหิมิง ต้นหลឹก็ยังไม่ออกดอก หรือต่อให้รอได้อีกหลายวัน ใครจะรับประกันได้ว่าสวรรค์จะประทานหยาดน้ำฝนลงมาให้ตอนเทศกาลชิงหิมิง

ด้วยเหตุนี้ น้ำหลิววีจึงเป็นสิ่งที่ต้องพร้อมทั้งเวลาและฟ้าเป็นใจ

พริบตาก็เดินผ่านถนนลึบกว่าสาย ช่วงเช้าผ่านไป สองนายบ่าวเหน็ดเหนื่อยจึงนั่งพักที่เพิงน้ำชาแห่งหนึ่ง

ก๊อวินซีสีหน้าอมทุกข์ สายตาเลื่อนลอย มองถ้วยชาที่อยู่บนโต๊ะไม่พุดไม่จา ในสมองมีแต่เรื่องเจียวจุหลี่

น้ำบ่อที่ปรุงแต่งไม่อาจนำมาใช้ทำนมตุ๋น ยิ่งใช้น้ำจากบ่อทั่วไป รสชาติก็ยิ่งผิดเพี้ยนไปใหญ่

แล้วจะทำอย่างไรดี

ชิงเออร์เห็นดังนั้นก็อดกล่ำด้วยความปากไวไม่ได้

“คุณหนูก็ช่างเหลือเกิน ผู้อื่นบอกให้ท่านทำเอง ท่านก็ทำเองจริง ๆ เหตุใดจึงไม่ให้ผู้บัญชาการกองพันเจิงไปหาคนในวัง ให้ถูกในห้องเครื่องทำอาหารไปมอบให้หญิงคนิกษุณัณนี้กิน สิ้นเรื่อง นางไม่ได้ตามติดอยู่กับท่านทุกวันเสียหน่อย จะรู้ได้อย่างไรว่าของสิ่งไหนท่านทำเองหรือไม่”

ก๊อวินซีเหลือบตาขึ้นมองอย่างเหนียวอ่อน มองความซิงซังตรงไปตรงมาของชิงเออร์ก็นึกว่าเด็กคนนี้ช่างน่ารักจริง

นางระบับความหงุดหงิดในใจเอาไว้ ยิ้มอ่อนโยนพรางอธิบายให้นางฟังอย่างอดทน

“วิธีนี้ข้าก็เคยคิดอยู่ในวังยังพอมีคนของเราบ้าง แต่ยามนี้หน่วยตงฉางกำลังวิกฤติ สายตาหลายคู่จับจ้องมาที่เรา หากเลียงไม่ต้องยุ่งกับในวังได้ก็เลียงดีกว่า รอให้ผ่านวันนี้ไป หากข้ายังทำเจียวจุหลือออกมาไม่ได้จริงๆ ค่อยไปรบกวอนอวีเจาอีสักครั้ง ให้นางสั่งห้องเครื่องทำอาหารพิเศษอย่างหนึ่งนำไปมอบให้ฟู่ตานชิง”

ชิงเอ๋อร์กะพริบตา เผยสีหน้าครุ่นคิดเป็นห่วงกังวล

“คุณหนูเจ้าคะ ท่านมั่นใจได้อย่างไรว่าหากได้ภาพวาดมา เราจะสามารถตามหาคนที่เหมือนกับในภาพนั้นจริงๆ หากพวกนางทั้งสามคนถูกคนทำร้ายจนเสียชีวิตไปแล้วเล่า จะมีเท่ากับว่าเราเสียแรงเปล่าหรือ”

ไขว่ว่าชิงเอ๋อร์จะคิดมากเกินไป แท้จริงก๊อวินซีเคยคิดเรื่องนี้เช่นกัน

เพียงแต่ตอนนี้ คนของหน่วยตงฉางทำงานไม่สะดวกนัก ทั้งยังมีกำลังคนไม่เพียงพอ วิธีนี้ของก๊อวินซีอาจดูโง่เขลา แต่สำหรับสถานการณ์เช่นนี้นับว่าเป็นหนทางที่ดีที่สุดแล้ว

ก๊อวินซียิ้มเจื่อน จิบชาร้อนแล้วกล่าวต่อ

“สตรีในกังย่วน นอกจากมีความสามารถโดดเด่น รูปโฉมก็เป็นสิ่งสำคัญไม่แพ้กัน เมื่อเทียบกับความสามารถ ใบหน้ายังเป็นต้นทุนของพวกนาง หากเสียโฉม ต่อให้มีความสามารถเพียงใดก็ไร้ค่า ถ้าจะทำให้พวกนางเสียโฉมแล้วค่อยขายทิ้ง มีผู้มาโดยตรงยังจะดีกว่า ไหนๆ พวกนางก็มีคติความติดตัว”

ซิงเออร์เข้าใจแล้ว นางพยักหน้า มองใบหน้าที่รูปไข่จิ้มลิ้มของก๊อวินซี

“จริงเจ้าคะ คุณหนูหน้าตางดงามถึงเพียงนี้ เช่นนี้ก็รู้แล้วว่าสตรีในกังย่วนแต่ละคนงดงามเพียงใด!”

จู่ๆ ก๊อวินซีก็ถูกสาวใช้ชมจนหน้าแดง

“เจ้านี่นะ นับวันยิ่งจะเอาใหญ่แล้ว!”

ซิงเออร์ได้แต่หัวเราะหะๆ

ก๊อวินซีเบนสายตาออก แววตาเลื่อนลอย น้ำเสียงทอดอาลัยแฝงความหดหู่

“ขอเพียงเรามุ่งมั่นและรอบคอบ ข้าเชื่อว่าในสามคนนี้อย่างน้อยต้องมีคนหนึ่งถูกช่วยออกมาได้ และหากเรามีพยานก็

จะยืนยันได้ว่าเหตุการณ์ในงานเลี้ยงไม่เกี่ยวกับหัวหน้าหน่วย
จากนั้นหน่วยตงฉางก็จะไม่ถูกทหารองครักษ์ควบคุมไว้อีก
ต่อไป”

ซิงเอ๋อร์ฟังจบ สีหน้าก็พลันเปลี่ยนไป นางหลุบตาลง
กล่าว

“ขอให้หาตัวสามคนนั้นเจอเร็วๆ ด้วยเถิด ผ่านไป
สามสัปดาห์แล้ว พวกเราไม่ได้ข่าวคราวจากหัวหน้ากอง
อารักขาสำนักนี้ เสียชีวิต...ก็ไม่ได้พบมานานแล้ว...”

เทียบกับน้ำเสียงในยามปกติ เวลานั้นซิงเอ๋อร์เสียงเบา
โดยเฉพาะเมื่อถึงท้ายประโยคก็ยิ่งเบาจนแทบไม่ได้ยิน

ทว่ากั๋ววินซึ่งอยู่ห่างจากนางเพียงโต๊ะกันจึงได้ยินสิ่งที่นาง
พูดอย่างชัดเจน

ทันใดนั้นกั๋ววินซึ่งก็เบิกตาโพลง ใบหน้างามหมดจดเผย
ความไม่ยอมเชื่อ เอ่ยถามเสียงหลง

“มิใช่กระมัง ซิงเอ๋อร์ เจ้า...เจ้าพอใจที่เสียชีวิตของข้า
หรือไม่ ตั้งแต่เมื่อไหร่กัน”

“ตายจริง คุณหนู พุดเบาหน่อยสิเจ้าคะ!”

ชิงเออร์เซ็นอายจนใบหน้าแดงก่ำ หันมาดูนางด้วยความ
เก๋อเขิน

“...”

ก๊อวินซีหุบปากทันใด เมื่อเหลียวมองซ้ายขวาก็เห็นแขก
โตะอื่นหันมาจ้องนางกับชิงเออร์เป็นตาเดียว สีหน้าแตกต่างกัน
ออกไป บ้างก็ประหลาดใจ บ้างก็ตกใจ บ้างก็ฉงนสนเท่ห์

ยามนี้ก๊อวินซีจึงนึกขึ้นได้ว่าตนกับชิงเออร์ปลอมตัวเป็น
บุรุษออกมาข้างนอก ทว่าเมื่อครู่ต่างแข่งกันร้องตะโกน แล้วจะ
ไม่ให้ผู้อื่นสงสัยได้อย่างไร

ก๊อวินซีรีบดื่มน้ำชาจนหมดอย่างลนลาน ก่อนจะทิ้ง
เศษเงินลงบนโตะแล้วดึงตัวชิงเออร์วิ่งจากไป

จวบจนพ้นจากสายตาประหลาดหลายคู่ พวกนางจึงค่อย
เปลี่ยนเป็นเดินทอดน่อง

ก๊อวินซีหันไปมองชิงเออร์พลางคิดในใจ

เป็นการจับคู่ที่ไม่เลวนัก ตนกับหัวหน้าหน่วย สาวใช้
คนสนิทของตนกับองค์กรก็คนสนิทของหัวหน้าหน่วย

ดังนั้นกู้อวินซีจึงกล่าวยิ้มๆ

“ดีแล้ว เจ้าจะอยู่กับข้าชั่วชีวิตไม่ได้ ไว้อีกสองปีเจ้า
เติบโตใหญ่กว่านี้ ข้าจะพบกับหัวหน้าหน่วยและอาเจิงให้ยกเจ้า
ให้แก่พี่เสียวเซิน”

ใบหน้าซิงเออร์ขึ้นสีแดงเรื่อ ก้มหน้าอย่างเขินอายโดยไม่
เอ่ยคำใด

ผู้คนบนถนนมากขึ้นเรื่อยๆ เดินขวักไขว่ไปมาเสียงดัง
อีกทีก็

กู้อวินซีเพิ่งสังเกตว่าเส้นทางที่พวกนางเดินอยู่นี้มีร้านค้า
และแผงลอยรายย่อยเปิดค้าขายมากกว่าถนนหลายสายที่
ผ่านมาเมื่อครู่ มิน่าจึงมีผู้คนมากกว่าอย่างเห็นได้ชัด

“น่าแปลกจริง วันนี้เป็นวันอะไร”

“คุณหนู เป็นวันที่สืบทอดเจ้าค่ะ ด้านหน้าคืออารามหลวง
ที่ชื่อว่า ‘อารามผิงเซียน’ ทุกปีก่อนและหลังเทศกาลชิงหมิง

หนึ่งเดือน อารามจะเปิดประตูกว้าง ต้อนรับผู้มีจิตศรัทธาจาก
ทุกหนแห่ง หลายปีมานี้ในช่วงนี้ราชครูอีเสวียนจีจะมาประจำที่
อารามเพื่อเทศนาธรรมเจ้าค่ะ”

สมัยอยู่กังย่วน กู้ววินซีแทบตัดขาดกับโลกภายนอก ถูก
ปิดกั้นข่าวสารทุกอย่าง ดังนั้นเรื่องที่ซิงเออร์เล่าให้ฟัง นางจึง
ไม่รู้มากนัก เมื่อฟังจบก็ไม่ได้สนใจแต่อย่างใด

เดินต่อไปอีกไม่นาน นายบ่าวสองคนก็ตามคลื่นฝูงชน
เข้าสู่เขตของอารามผิงเซียน

สมแล้วที่เป็นอารามหลวงโดยแท้!

ยังไม่ทันเข้าใกล้ประตูใหญ่ก็เห็นกำแพงสูงตระหง่าน
ทาสีแดง ปลูกด้วยกระเบื้องแก้วสีเหลืองสดใส ตามขอบของ
กระเบื้องแต่ละแผ่นยังสลักลายมังกรเหินหาวหนึ่งตัว ท่วงท่า
องอาจราวกับมีชีวิตจริง งานแกะสลักละเอียดถึงขั้นมองเห็น
เกล็ดเล็ก ๆ ตามตัวมังกร ความโอ่อ่าแตกต่างจากอารามอื่น
อย่างเห็นได้ชัด

เมื่อแหงนหน้ามองผ่านกระเบื้องแก้วใสซึ่งสะท้อนแสงไป
จะเห็นสิ่งปลูกสร้างงามวิจิตร ตั้งตระหง่านโดดเด่น สูงต่ำเป็น

ลำดับชั้น มีไม้ใหญ่โบราณปลูกเป็นทิวแถว แลดูร่มรื่นประหนึ่ง
ปุยเมฆสีเขียวชอุ่ม เชื่อมต่อไปยังห้องหอและระเบียบรอบข้าง
เมื่ออยู่ท่ามกลางผนังรายล้อมที่เป็นสีแดงก็เด่นสะดุดตายิ่ง

ใกล้กับกำแพงยังมีกิ่งก้านของต้นไม้เก่าแก่พาดผ่าน
ยามลมเย็นพัดมา สีเขียวก็ส่ายไหว ทำให้กำแพงสีแดงกับ
พื้นถนนมีเงาขวบวบ เคลื่อนไหวไปตามจังหวะของกิ่งไม้ไม่หยุด

ชิงเอ๋อรัวกับถูกภาพทิวทัศน์เบื้องหน้าทำให้ต้องมนตร์
นางรังแกกั้ววินซีไว้ กล่าวอย่างดีใจยิ่ง

“คุณหนูเจ้าคะ เราเข้าไปดูในอารามเถิด”

กั้ววินซีเห็นชิงเอ๋อรัวตื่นเต้นดีใจก็ไม่อยากให้นางผิดหวัง
แต่เวลานี้นางยังพะวงอยู่กับเรื่องเจียวจุหลี่ และแสงสะท้อน
สว่างไสวที่เบื้องหน้าก็ทำให้นางเวียนศีรษะมากกว่า

กั้ววินซีนัยน์ตาหม่นลง ส่ายหน้าพลาบกล่าว

“อย่าเลย เราไปทางอื่นเถอะ ยังมีงานสำคัญต้องทำอีก”

“คุณหนูเจ้าคะ ข้าขอร้องล่ะ นานๆ ครั้งชิงเออร์จะได้
ออกมาสักครั้ง และวันนี้ก็เป็นวันที่สืบทอดด้วย บรรยาการกำลัง
คึกคัก เราก็ออร์ระเหยสัทหน้อยเถอะนะเจ้าคะ”

ก๊อวินซีเห็นนางอ้วนอนจนหน้าสงสารจึงได้ตอบตกลง

“เช่นนั้นก็ได้ เราจะเดินเล่นอยู่ที่นี้สักหนึ่งชั่วโมง จากนั้น
ค่อยไปดูว่ายังมีโรงเตี๊ยมและร้านน้ำชาอื่นหรือไม่”

“ดีเจ้าคะ ขอบคุณคุณหนู”

ชิงเออร์ดีใจจนตาเป็นประกาย

ก๊อวินซีหน้าง้ำ บ่นออกมาเบาๆ

“บอกเจ้าหลายหนแล้วว่าเวลาอยู่ข้างนอกให้เรียกข้าว่า
คุณชาย...”

ยังไม่ทันกล่าวจบ นางก็ถูกชิงเออร์คล้องแขนแล้ว
หมุนตัวเดินไปทางขวามือ ตรงไปยังทางเข้าของอารามผิงเซียน

ผู้คนแออัดคราคร่ำยิ่ง สิ่งที่มองเห็นล้วนเป็นศิระระของ
ผู้คนที่ยับยั้งไหวอยู่เบื้องหน้า ก๊อวินซีแทบมองไม่เห็นการตกแต่ง

ของอารามหลวงแห่งนี้ รู้สึกเพียงเหมือนอยู่ท่ามกลางความ
เขียวชอุ่ม รอบข้างเป็นสีทองอร่ามเรียงรอง รอบกายมี
บรรยากาศแห่งความเคร่งครัดโอบล้อมอยู่

ก๊อวินชี้ก้าวเดินช้าๆ สัมผัสกับบรรยากาศนี้

บรรยากาศเคร่งขรึมนี้เกิดจากผู้คนแห่กันมากกราบไหว้
ด้วยความเคารพยำเกรง อีกทั้งที่แห่งนี้ยังเป็นอารามหลวงอีก
ด้วย

สองนายบ่าวไหลไปตามกระแสฝูงชน ก้าวเท้าตามกันไป
ในที่สุดก็มาถึงห้องโถงใหญ่

บนโตะบูชามีรูปปั้นของปรมาจารย์ซานซิง² ทั้งสามองค์
ตั้งไว้ แต่ละองค์มีพักตร์อันเมตตา ท่าทีสำรวม ทำให้ผู้ที่มา
กราบไหว้บังเกิดความเลื่อมใสอย่างมาก

ด้านใต้เทวรูปคือโตะหนานมู่ตัวยาว ข้างบนมีกระถางรูป
หุบจับสีม่วงทองหนึ่งใบ เชิงเทียนดอกบัวและเชิงเทียนโลหะ
ลายบุปผา

² ปรมาจารย์ซานซิง คือเทวรูปในลัทธิเต๋า

บริเวณที่ตั้งเทวรูปปรมาจารย์ชานซิงกับสี่ทิศแขวนประดับด้วยธงดอกบัวและมังกรบินคู่

ก๊อวินซีและซิงเอ๋อร์กัมกราบปรมาจารย์ชานซิงที่หน้าโถ๊ะบูชา จากนั้นก็ถอยไปบริจาคเงิน สุดท้ายก๊อวินซีทนต่อการสะกดของซิงเอ๋อร์ไม่ไหว เดินไปยังด้านทิศตะวันออกของห้องโถง เขย่าเชียมซีออกมาหนึ่งอัน

นักพรตชราเคราขาวซึ่งนั่งอยู่ที่โถ๊ะรับเอาเชียมซีไป เมื่อมองเสร็จ สีหน้าก็อึ้งงันไปครู่หนึ่ง จากนั้นจึงผินหน้ามามองก๊อวินซีในชุดของบุรุษพลางถามอย่างอ่อนโยน

“ถามคุณชาย เชียมซีนี้จะถามเรื่องอันใด”

ก๊อวินซีรู้สึกตื่นเต้นโดยไร้สาเหตุ นางยิ้มอย่างขวยเขินมองซิงเอ๋อร์ ก่อนจะหันไปยังนักพรตแล้วตอบว่า

“ถามเรื่องคู่ครอง”

นักพรตชรายังไม่ทันอ้าปาก หางตากก็เลือบเห็นชายผ้าสีแดง

เสียงดังกังวานบ่งบอกถึงอำนาจที่ไม่อาจต้านทานตั้งขึ้น
ที่ด้านหลังกั๋ววินซี

“หากถามเรื่องคู่ครอง ให้เอาตมาเป็นผู้ไขปริศนาเชียมซีนี้
แก่คุณชายดีหรือไม่”

นักพรตชรากลั่นยืนขึ้น ประสานมือคารวะ กั๋ววินซีเองก็
หันหน้ามองไปตามเสียง

คนผู้นี้สวมชุดเชียนสีแดงแปดทิศ รวบผมขึ้นสูง เหนือ
ศีรษะสวมมงกุฎคล้ายดอกชบา รูปร่างผอมเพรียว บุคลิก
โดดเด่นยิ่ง

เครื่องหน้าเด่นชัด ผิวพรรณขาวผ่องไร้ตำหนิ หากแต่
แฝงด้วยความเย็นชา ดวงตาดำขลับดูลึกล้ำสุดหยั่ง คิ้วยาวตรง
แฝงความสงบนิ่งไม่คิดแก่งแย่งกับผู้ใด จมูกโด่งเป็นสัน
ริมฝีปากได้รูป ขณะเม้มปากก็เผยลักษณะห่างเหิน

หากความรูปร่างของเหลิ่งชิงถึงจะใช้คำว่า ‘งดงาม
ดั่งหยก’ มาเปรียบเปรย เช่นนั้นถ้าจะพรรณนาถึงรูปลักษณะของ
บุรุษผู้นี้คงมีแต่บทกวีที่ว่า

‘ผ่องผิวเลอล้างามรูปยิ่ง’

ก๊อวินซีมองบุรุษผู้มีใบหน้าไร้ที่ติเบื้องหน้าราวกับ
ต้องมนตร์ ไม่รู้เป็นเพราะถูกสีชุดนักพรตของเขาสะท้อนใส่
หรือไม่ ใบหน้าจึงแดงกำขึ้นโดยไม่รู้ตัว

ผู้มาใหม่เห็นก๊อวินซีมองเหม่อจึงขยับปากเล็กน้อยคล้าย
เผยรอยยิ้ม เขาเดินหน้ามาอีกสองก้าว ใกล้ชิดกับนางมากยิ่งขึ้น

ซิงเออร์ฆมาตรควมุ่น นางสังเกตเห็นนานแล้วว่าคุณหนู
ของตนผิดปกติไปจึงดึงตัวก๊อวินซีให้ถอยหลัง ทำหน้าบึ้งใส่ผู้
มาใหม่พลางถาม

“นี่ ท่านเป็นใคร อย่ามาเข้าใกล้คุณชายของข้านะ”

นักพรตผู้นั้นยังมีลูกศิษย์ติดตามมาอีกคนหนึ่ง เมื่อได้ยิน
ซิงเออร์กัล่าววาจาไม่เป็นมิตรก็แค้นยิ้มพร้อมเชิดหน้าขึ้น จงใจ
ลากเสียงยาวขณะกล่าวตอบ

“ท่านผู้นี้คือเจ้าของอารามเฟิงเฉียน นักพรตอีเสวียนจิ
ราชครูแห่งตำ้อ!”

ซิงเออร์ทกตะลึง พุดไม่ออกทันใด

ทันใดนั้นบุรุษชุดแดงก็ปราชัยตามองลูกศิษย์พลางทวาด

“ปากมากนัก!”

ยามนี้ก๊อวินชี้ถึงได้สติกลับคืนมา นางพินิจมองบุรุษ
ตรงหน้าด้วยความคิดไม่ถึง

ดูจากอายุของเขาน่าจะอ่อนวัยกว่าหัวหน่าวหน่วยเล็ง-
ชิงถึงเสียด้วยซ้ำ แต่กลับเป็นถึง...ราชครูแห่งแคว้นต้าอ้อ!

จึงเชี่ยวชาญเต๋อศรัทธาในลัทธิเต๋า เมื่อคนผู้นี้เป็นถึง
ราชครูก็คงเป็นคนสนิทของฮ่องเต้ด้วยกระมัง...

แววตาลุ่มลึกของอีเสวียนจิมองสีหน้าตกตะลึงของก๊อ-
วินชี้ ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงไพเราะน่าฟังดังระฆังแก้ว

“ไม่ทราบว่าคุณชายยังพอจำอาตมาได้หรือไม่”

ก๊อวินชี้มีนง นางรู้สึกเพียงว่าบุรุษเบื้องหน้านี้มีน้ำเสียง
คุ้นหู แต่จะเคยพบหรือไม่หรือพบที่ไหนมาก่อน นางจำไม่ได้
เลย

อีเสวียนจีเลิกคิ้ว ยังคงยิ้มแยมขณะกล่าวชี้แนะนาง

“ต้นเดือนสามที่ตำหนักเป่าเหอ อาตมากับคุณชายเคย
พบกันที่นั่น”

“!”

ก๊อวินชี้ตักตะลิ่ง ขณะเกิดเรื่องในงานเลี้ยงสารทวสันต์
ตนอยู่ตำหนักเป่าเหอถูกหมิงหลันตบหน้า จู่ๆ ก็มีคนผู้หนึ่ง
เอ่ยปากเชิญฮ่องเต้ไปยังอารามนักพรตจึงทำให้นางรอดพ้นจาก
การจับตัวซ้ำได้

ก๊อวินซึ่งรู้สึกคล้ายเพิ่งตื่นจากฝัน ได้แต่โทษตัวเองที่
ความคิดเชื่องช้า นางรีบประสานมือคารวะอีเสวียนจี

“ขออภัยด้วย เป็นข้าน้อยตาไม่มีแวว มิได้ตั้งใจจะ
ล่วงเกินท่านราชครู ขอท่านโปรดให้อภัย”

อีเสวียนจีโบกมือพร้อมรอยยิ้มจางๆ

“คุณชายโปรดอย่าได้เกรงใจ วันนั้นคุณชายไม่หวั่นเกรง
ต่อความตาย แสดงความมุ่งมั่นที่จะปกป้องนาย ทำให้อาตมา
เลื่อมใสยิ่งนัก

แม้อาดมาจะไม่ก้าวก้าวเรื่องการเมือง แต่พอรู้จักหัวหน้าหน่วยเหลืงแห่งหน่วยตงฉ่างอยู่บ้าง ทว่าเนื่องจากใกล้เทศกาลชิงหมีงแล้ว อารามในวังและอารามเผิงเซียนแห่งนี้มีงานยู่่งวุ่นวายจึงไม่สะดวกไปเยี่ยมเยียนที่จวน ไม่ทราบว่อาการของหัวหน้าหน่วยเหลืงเป็นอย่างไรบ้าง”

“ท่านนักพรตโปรดวางใจ หัวหน้าหน่วยดีขึ้นมากแล้ว คาดว่อีกไม่กี่สิบวันน่าจะลงมาเดินได้แล้ว”

ก๊อวินชี้ตอบอย่างสุภาพอ่อนน้อม

“เช่นนั้นย่อมดีที่สุด...”

อี่เสวียนจีพยักหน้า ก่อนจะเปลี่ยนหัวข้อสนทนา

“วันนี้โชคดีได้พบคุณชายมาเสี่ยงทายที่อารามจึงตั้งใจมาช่วยเหลือ ไม่ทราบว่คุณชายพอจะให้อาดมาดูเชียมซีได้หรือไม่”

“...ได้...”

ก๊อวินชี้เขินอายเล็กน้อย หลังจากล้งเลอยู่ครู่หนึ่งก็ใช้สองมือมอบเชียมซีให้อี่เสวียนจี

ตอนอยู่ตำหนักเปาเหอได้เขาลอบช่วยเหลือ แม้คนผู้นี้จะมีสีหน้าเย็นชา แต่ดูแล้วไม่ดูร้าย คงไม่ใช่คนถ่อยเป็นแน่

อีเสวียนจีเคลื่อนไหวสายตาลงมองเชียมซี

“หนี่ว่วบ้านศิลา”...

เขาเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย พลิกดูใบเชียมซีพร้อมกับอ่านคำปริศนาที่อยู่ด้านหลัง

“นาวาลอยล่องขาดเข็มทิศ จนบัดนี้ยังคิดเฝ้าตามหา หากมันพบว่าเข็มยังอยู่ สัญญาณร่างกายและแรงใจ”

ก๊อวินชี้มองใบหน้าขาวผ่องของอีเสวียนจีพร้อมรับฟังอย่างตั้งใจ แต่กลับเห็นเขาไม่พูดจาอยู่เนิ่นนานก็รู้สึกมีนงง นางเอ่ยปากถามเสียงเบา

“ขอลาของท่านักพรต หมายความว่าเช่นไรหรือขอรับ”

อีเสวียนจีพลันเงยหน้าขึ้นมองสีหน้ากระวนกระวายของก๊อวิน

“คุณชายถามเรื่องคู่ครองจริงหรือ”

“ถูกต้อง”

“นี่คือเชียมชีอัมมงคล เป็นलगร้ายอย่างยิ่ง!”

ทั้งที่เป็นเพียงเชียมชีธรรมดา บอกว่าจะได้พบพานผู้มี
วาสนา เพียงแต่ต้องเปลืองแรงบ้างก็เท่านั้น

“นี่มัน...ไฉนจึง...”

กั้ววินชีไม่รู้ว่าถูกเขาหลอก สีหน้าจึงซีดเผือด ทำทาง
ร่อนรนและเสียใจเผยความงามอันอธิบายไม่ถูก

ชิงเอ๋อर्मองอัสเสวียนจีด้วยสายตาคมกริบ กล่าวว่า

“ท่านเป็นนักพรต อย่าได้พูดจาส่งเดช”

อัสเสวียนจีแค่นยิ้ม สีหน้ามีแววเย้ยหยัน

“บรรพชิตย่อมไม่กล่าวคำมุสา คำแปลของเชียมชีนี่คือ
‘งมเข็มในมหาสมุทร ล้วนสิ้นเปลืองแรงกายแรงใจ’ โดยมีหัวข้อ
คือ ‘หนี่ว์ว้าปันศิลา’

หนี่ว์ว้าคือเทพธิดา นางท่อมเท้าล้งซ่อมแซมห้องนภาจน
วางวาย หากถามถึงชื่อเสียงลาภยศยังพอทำเนา แต่คุณชาย

กลับถามเรื่องคู่ครอง เช่นนั้นความหมายก็คือ หากกล่าวให้เบา
หน่อยคือแค่พลัดพรากจากจร หากกล่าวรุนแรงหน่อย...”

“เป็นเช่นไร!” กุ๊ววินชี้ซักถามอย่างร้อนรน

อี่เสวียนจีเดินหน้าหลายก้าว ก่อนจะโน้มตัวลงเล็กน้อย
โบหน้าหล่อเหลาดูไม่แยแสต่อสิ่งใดกับโบหน้าห้วนวิตกโศกเศร้า
ของกุ๊ววินชี้ห่างกันเพียงสองนิ้วมือเท่านั้น

เขาเบิกตากว้าง ดวงตาเป็นประกายเจิดจ้าคล้ายมอง
ทะลุเข้าไปถึงกันบึ้งหัวใจของนาง

อี่เสวียนจิกกล่าวที่ละคำอย่างช้าๆ

“หนึ่งในสองคนจะมีผู้หนึ่งเสียชีวิต ดับดินอย่างอนาถ!”

กุ๊ววินชี้หวาดกลัวจนสับสนระริก ถอยหลังกรูดไป
สองก้าว เหนือเย็นไหลพรากราวกับสายฝน

“ไม่จริง...ไหนถึง...”

นางยกมือขึ้นปาดเหงื่อที่หน้าผาก เชือกแดงที่ข้อมือสั่นเล็กน้อย มุกทองงดงามสองเม็ดกระทบกัน ดังดูตสายตาของอีเสวียนจีเป็นอย่างมาก

ดวงตาเขามีประกายเย็นชาวผ่าน แยมยิ้มพร้อมเอ่ยปากถาม

“ไม่ทราบว่าคุณชายหมายปองธิดาของตระกูลใดหรือถึงได้มีท่าทางร่อนรนเช่นนี้”

ชิงเอ๋อรัถลึงตาใส่เขา ดังตัวกู่วีนซีไว้

“เราไปเถอะ อย่าอยู่ในสถานที่ประหลาดแห่งนี้อีกเลย ต้องรีบไปหาหลิวอี้!”

ทันใดนั้นสองตาของอีเสวียนจีก็เป็นประกาย ถามเสียงสูง

“คุณชายกำลังตามหาหยาดน้ำแห่งดอกหลิววาไซหรือไม่ ในอารามของอาตมามีของสิ่งนี้อยู่...”

บทที่ 104 ล่อลวงจนได้น้ำหล่อวี

น้ำเสียงกังวานและทอดยาวดังขึ้นทางด้านหลัง สะกิดให้
เท้าของก๊อวินชีที่กำลังจะเดินจากไปต้องหยุดลง

สิ่งที่นางครุ่นคิดทั้งวันทั้งคืนคือ ‘เจียวจูหลี่’ และส่วนผสม
สำคัญ ‘หล่อวี’ แม้เมื่อครุ่นนางจะไม่พอใจต่อคำอธิบายใบเชียมชี
ของอี่เสวียนจี แต่พอได้ยินคำว่าหล่อวีก็รีบหันหน้ามาโดยพลัน

สีหน้าหวั่นวิตกเปลี่ยนเป็นความตื่นเต้นยินดี ทำให้คน
เห็นแล้วเกิดความรู้สึกชื่นชอบอย่างเสียมิได้

ก๊อวินชีมองอี่เสวียนจีที่อยู่ห่างออกไป แวตามีความ
ขบขันขึ้น นางรีบเอ่ยถาม

“ท่านนักพรต ท่าน...เมื่อครุ่นนี้...ท่านว่ากระไรนะ”

หางตาเรียวยาวของอี่เสวียนจีเชิดขึ้น มองนางคล้าย
กำลังนึกสนุก ใบหน้าขาวผ่องต้งหิมะปรากฏรอยยิ้มจางๆ แทบ
มองไม่เห็น

“คุณชายกำลังตามหาหลิววี่อยู่ใช่ไหมหรือ เมื่อครู่อาตมาบอกว่าในอารามเฟิงเซียนมีของสิ่งนี้อยู่”

“จริงรึ” นางแทบไม่อยากจะเชื่อหูตัวเอง

อี่เสวียนจีไม่เอ่ยปากอีก เพียงมองร่างบอบบางที่อยู่ห่างออกไปไม่ไกล ในใจบังเกิดความสนใจใคร่รู้และนึกสนุก

จากจวนผู้บัญชาการหน่วยต่งฉ่างมาถึงอารามเฟิงเซียนแห่งนี้ห่างไกลหลายสิบลี้ เขาอยากรู้ว่ามีเรื่องราวอันใดจึงทำให้เด็กสาวงดงามผู้นี้ยอมเดินทางมาไกลเพื่อตามหาสิ่งของหายากเช่นหลิววี่

ชิงเอ๋อร์ที่อยู่ด้านข้างตั้งชายเสื้อของกั๋ววินขึ้นอย่างแรง กล่าวเสียงเบาเตือนสตินาง

“ท่านอย่าไปฟังเขาอะเจ้าคะ ข้าว่าราชครูผู้นี้มีท่าทีแปลกๆ คงมิใช่คนดีแน่ เรารีบไปดีกว่า”

ทว่าตอนนี้กั๋ววินซึ่งไม่สนใจคำเตือนของชิงเอ๋อร์แล้ว นางครุ่นคิดเล็กน้อยก็รีบสาวเท้าไปหาอี่เสวียนจี คารวะพร้อมเอ่ยตามตรง

“ขอเรียนท่านนักพรต ข้าน้อยกำลังต้องการของสิ่งนี้ หากที่นี้มีเก็บไว้จริง ข้าน้อยยอมทุ่มเงินเพื่อขอซื้อกลับไปหนึ่งกา!”

อัสเวียนจีเหียตริมฝีปากเล็กน้อย

“อาตมาเป็นผู้บำเพ็ญพรต...”

เขากล่าวเสียงเนิบช้า สายตาลุ่มลึกมองไปหน้างามหมดจดของกัฏฐินีชี แวตานิ้งเรียบทำให้คนเดาอารมณ์ไม่ออก

เขาค่อยๆ เยื้องกรายเข้าไปใกล้กัฏฐินีชีมากขึ้น กระทั่งระยะห่างสั้นลงก็กล่าวต่อซ้ำๆ

“เมื่อเป็นเช่นนี้ อาตมาจะต้องการทรัพย์สินเงินทองของนอกกายไปเพื่ออะไร”

กัฏฐินีชีถูกเขาจ้องจนสับสนยิ่ง น้ำเสียงของเขาดังกังวาน จังหวะการพูดราวกับลูกแก้วกระทบกันอยู่ในถาด

ทันใดนั้นเขาก็เป่าลมอุ่นร้อนออกจากริมฝีปาก จงใจพ่นใส่ใบหน้าเล็กของนางจนนางต้องถอยหนี สองแก้มแดงปลั่งในใจก็ยังว่าวุ่น

อัสเวียนจียัดตัวตรง เผยรอยยิ้มละมุน

“คุณชาย ขอเรียนตามตรงว่าอาตมามีหลื่อวีเก็บไว้เพียง
กาเดียวเท่านั้น นี่เป็นของหายาก อาจมอบให้แก่ผู้มีวาสนาโดย
ไม่ต้องใช้เงินทองแลกเปลี่ยน แต่หากไร้วาสนา ไม่ว่าจะมี
เงินทองเท่าใดก็ไม่รับ!”

กั๋ววินซีเคร่งเครียดอย่างยิ่ง แอบคิดว่าหลายวันนี้ตนตก
อยู่ในภาวะเคราะห์ซ้ำกรรมซัดหรืออย่างไร วันก่อนเพิ่งพบเจอ
หญิงคนกาประหลาด มาวันนี้ก็เจอนักพรตแปลกมนุษย์เข้าอีก
คน

ไม่ต้องการเงินทองรี เฮอะ ช่างพูดได้น่าฟังนัก!

หากไม่หวังเงินจริง ใจนอการามนี้จึงต้องรับเงินทำบุญ
จากผู้คนที่มากราบไหว้ หากไม่หวังเงินทองแล้วท่านจะเอาสิ่งใด
เลี้ยงดูเหล่าลูกศิษย์มากมายเล่า

สุดท้ายก็มาแบบเดียวกับฟูสิปตำลึงผู้นั้น ทำตัวเย่อหยิ่ง
วางมาดสูงส่ง ใครมาขอความช่วยเหลือก็จะกลั่นแกล้งเพื่อความ
บันเทิงส่วนตัว

ทว่าในเมื่อบอกว่าอารามแห่งนี้มีหลั้ว ไม่ว่าอย่างไรข้าก็
ต้องขออภัยสักครั้ง หากมีจริง ๆ ก็จะมีวิธีเอามาให้จงได้...

เมื่อตัดสินใจดังนี้ กุ๊ววินซีกก็สปรสานเข้ากับสายตา
เย็นชาของอีเสวียนจี นางหรีตา แยมริมฝีปากยิ้มอย่างอ่อนโยน

“ขอเรียนถามท่านนักพรต ในสายตาท่าน ข้าน้อยพอมิ
วาสนาหรือไม่”

นางพูดพลางก้าวไปข้างหน้าจนวนร่างกายส่วนบนเกือบชน
เข้ากับแผ่นอกของอีเสวียนจี

สายตานางไม่ได้ละออกจากใบหน้าของเขา เลิกคิ้วเบา ๆ
เผยอริมฝีปาก แสดงออกถึงความท้าทาย

กุ๊ววินซีกคิดว่าอีเสวียนจีที่อยู่ในตำแหน่งสูงแต่อายุน้อย
เพียงสวมหน้ากากเย็นชาไว้ข่มขู่ผู้อื่นเท่านั้น

ท่านเสแสร้งได้ ข้าก็เสแสร้งได้! ดูลีว่าจะเป็นอย่างไร!

อีเสวียนจีชะงักงันพร้อมถอยหลังสองก้าวโดยไม่รู้ตัว
คล้ายกับคิดไม่ถึงว่ากุ๊ววินซีกจะทำพฤติกรรมเช่นนั้นออกมา

เมื่อคุณนี้เด็กคนนี้ยังถูกเรื่องไบเซียมซีที่ตนกุขึ้นหลอกจน
ตกอกตกใจ ไบพริบตาจึงเปลี่ยนเป็นคนละคนไปได้

ทั้งที่เขาคิดจะหลอกนางเล่น แต่กลับถูกนางทำหายกลับ
เสียนี้...

ทว่าเดิมทีนางก็ไม่ใช่คนกล้าแกร่งอยู่แล้ว ตอนนี้เสแสร้ง
ทำเป็นองอาจไม่กลัวใคร ลักษณะที่ไม่เข้ากับบุปลักษณะหน้าตา
กลับดูแล้วน่ารักเสียมากกว่า

อัสเวียนจีทำหน้าที่ ก่ออย่างจริงจัง

“คุณชายกล่าวหนักไปแล้ว อาตมารู้จักกับหัวหน้าหน่วย-
เหล็งมานาน วันนี้ได้พบคุณชายที่อารามย่อมถือว่ามีวาสนา
กับท่าน เมื่อเป็นเช่นนี้ก็ขอเชิญคุณชายไปยังห้องด้านใน ข้า
จะให้คนนำหลื่อวีออกมาเดี๋ยวนี้”

กั๋ววินซีดีใจนัก รีบพยักหน้าและตอบว่า

“เชิญท่านนักพรตนำทาง ข้าน้อยยินดีไปกับท่าน!”

“คุณชาย...”

ซิงเอ่อร์รีบปรีเข้ามา กล่าวเสียงเข้มชัดขวางก๊อวินชี
เอาไว้

เมื่อครุ่นนางยืนดูอยู่ข้างๆ เห็นคุณหนูกับนักพรตรูปงาม
ผู้นี้สนทนาด้วยท่าทีสนิทสนม จากนั้นทั้งสองคนยังเข้าไปใกล้จน
แทบจะแนบชิดอีก

ยามนี้อยู่ต่อหน้าธารกำนัล ดูได้เสียที่ไหน!

ซิงเอ่อร์ตกใจอย่างยิ่ง หรือราชครูผู้นี้จะมีวิชานอกกรีตที่
ทำให้คุณหนูของนางหลงคารมโดยง่าย

มิเช่นนั้นจู่ๆ ก๊อวินชีจะกลายเป็นว่านอนสอนง่าย ไม่
ถามไถ่อะไรสักคำก็ยอมไปกับเขาโดยง่ายเช่นนี้หรือ

ซิงเอ่อร์จับแขนข้างหนึ่งของก๊อวินชีเขย่าอย่างแรง
หมายให้นางมีสติกลับมา ทั้งยังพูดด้วยน้ำเสียงร้อนรน

“คุณชายไปที่ใด ข้าขอไปกับท่านด้วย!”

ไม่ทันรอให้ก๊อวินชีได้ตอบ อีเสวียนจี้ก็หันไปสั่งลูกศิษย์
ที่อยู่ข้างกาย

“ซวีเย เจ้าพาคุณชายน้อยผู้นี้ไปพักผ่อนที่ห้องน้ำชา
ดูแลให้ดี อย่าให้ขาดตกบกพร่อง”

ชิงเอ๋อร์ถูกเหลือบมองด้วยสายตาเย็นชา ก็รู้สึกว่าร่างกายแทบไม่อาจขยับ ตัวสั่นเล็กน้อย กล่าวคำใดไม่ออก
สักคำ

นางได้แต่มองอีเสวียนจื่ออย่างนิ่งงัน

ตั้งแต่ศิระจะจตปลายเท้าล้วนงดงามไร้ที่ติ ท่าทียโส
เฉยเมยดูคล้ายภูเขาน้ำแข็งที่ยืนหยัดมั่นคง หากแต่ทรงอำนาจ
ข่มขวัญผู้คนยิ่ง

โดยเฉพาะดวงตาดำสนิทที่มองไม่เห็นกันบึ้งนั้น เขาไม่
ต้องพูดมากความ เพียงใช้สายตาก็ทำให้ผู้คนไร้เรี่ยวแรงจะ
ต่อต้าน กระทั่งถูกสังหารในชั่วพริบตา

ความสามารถเช่นนี้ เมื่อเทียบกับหัวหน้าหน่วยหน่วย-
ตงฉ่างที่เพียงแค่ทำให้ทหารหยุกตร้าไว้ในยามคำคินก็เหนือกว่า
หลายเท่าตัว

บรรยากาศเงียบงัน...

ก๊อวินซีเห็นดังนั้นก็รีบลากตัวชิงเออร์ไปยังหน้าประตู
กล่าวเสียงต่ำว่า

“เจ้ารอข้าอยู่ที่นี้สักประเดี๋ยว ข้าจะรีบไปรีบมา รอไว้ได้
น้ำหลิววีก่อน ดินนี้ข้าจะทำเจียวจุฬีสสูตรตันตำรับให้เจ้าได้กิน!”

ชิงเออร์ยังคงกังวล มือกำแขนเสื้อของก๊อวินซีไม่ยอม
ปล่อย

“ท่านอย่าทำตัวกล้าแก่นักเลย ข้ารู้สึกว่าคุณพรตผู้รู้
เวทย์มนตร์ ท่านคงไม่ได้ลุ่มหลงในรูปลักษณ์ของเขากระมัง เรา
รีบออกไปเถิดเจ้าคะ หัวหน้าหน่วยยังรอท่านอยู่ที่จวน”

“เหลวไหลไปกันใหญ่แล้ว” ก๊อวินซีทำหน้าที่ไม่ถูก “ข้าจะ
หวั่นไหวต่อบุรุษอื่นนอกจากหัวหน้าหน่วยได้อย่างไร เมื่อครู
เพียงยั่วยุเขาเท่านั้น อย่าเป็นห่วงเลย”

พูดจบ นางก็ยกมือซ้ายแตะไปที่เชือกสีแดงบนข้อมือ
ขวา จากนั้นก็เอาสองมือเท้าเอว กล่าวด้วยสีหน้ามั่นใจ

“ข้าปลอมตัวเป็นบุรุษ ไม่มีใครดูออกง่ายๆ หรือ
มิหนำซ้ำยังมีอาวุธอยู่ที่สายคาดเอว หากเขาคิดร้ายจริง ข้าก็ใช้

ว่าจะยอมง่าย ๆ และเขาก็บอกแล้วว่ารู้จักกับหัวหน้าหน่วยของเรา ถ้าหัวหน้าหน่วยรู้ว่าเขารังแกข้าจะให้ภัยง่าย ๆ ใดอย่างไร เจ้าอดทนรออยู่ที่นี้เถอะ”

ซิงเออร์จำใจพยักหน้า “ก็ได้เจ้าคะ ท่านรีบไปรับมานะ เจ้าคะ”

เมื่อปลอบซิงเออร์ได้แล้ว กู้วันซีก็เดินตามอีเสวียนจิ อ้อมผ่านประตูด้านหลังไป

ผ่านทางเดินหินสี่เขี้ยวหลายช่วง ผ่านเรือนต่างๆ รวมไปถึงสระเบี่ยง ยิ่งนานยิ่งห่างจากความอึกทึกของผู้คนที่มากราบไหว้

เดินขึ้นบันไดหินเมฆา ผ่านทะเลลูกสองเรือน กระทั่งมาถึงเรือนที่ตั้งอยู่เพียงลำพัง

ยังไม่ทันเข้าประตูก็มีกลิ่นหอมฟุ้งกระจายออกมา

อีเสวียนจิหยุดยืนที่บานประตูซึ่งทาสีแดง ผายมือเชื้อเชิญ

“คุณชาย เชิญ”

กล่าวจบก็เดินนำเข้าไปก่อน

กู้วีนซีเร่งรีบตามไป

สิ่งที่ปรากฏแก่สายตาคล้ายเป็นโลกใบใหม่

ผนังสีแดงที่โอบล้อมไม่ได้สูงมากนัก บนผนังมีเถาวัลย์
สีเหลืองเหี่ยวพันเกี่ยว ล้วนเป็นรากแก้วของไม้เลื้อยที่เลยถูดูกาล
มาแล้ว เมื่อฤดูใหม่ยังมาไม่ถึง พวกมันก็จะนอนหลับเพื่อสะสม
พลังงาน รอกระทั่งเข้าสู่ฤดูร้อนค่อยแตกกิ่งก้านสาขาอีกครั้ง

เข้าไปในกลางลานจะเห็นห้องตะวันออกและตกที่แบ่ง
อย่างเป็นระเบียบ หน้าต่างสีแดงมีผ้าม่าน ผนังเขียวปูกระเบื้อง
สีเข้ม แลดูเรียบง่าย มีต้นแปะก๊วยปลูกเรียงราย บนต้นไม้
มีเสียงนกร้องขับขาน

เมื่อเทียบกับความคึกคักทางด้านนอกแล้ว ที่นี่เป็น
ดินแดนแห่งความเงียบสงบ เหมาะแก่การละทิ้งกิเลสเพื่อ
แสวงหาแก่นแท้ของชีวิต

กลางลานยังมีพื้นที่ว่างซึ่งปลูกไม้ดอกที่มีลำต้นตั้งตรง
แข็งแรง ออกดอกสีแดงเจิดจ้าคล้ายกับสีชุดนักพรตที่อีเสวียนจิ
สวมใส่อยู่

กัววินซีไม่เคยเห็นดอกไม้ชนิดนี้มาก่อน มีนาตอนเช้า
เรือนมาจึงได้กลิ่นหอมประหลาด ที่แท้ก็เป็นกลิ่นจากดอกไม้
ประหลาดต้นนี้เอง

นางคิดจะเฟ่งดูให้ชัด อีเสวียนจิก็กก็ผลักประตูห้องหนึ่งออก
แล้วกล่าวว่า

“คุณชาย เชิญ”

กัววินซีจึงได้แต่ละสายตาออกจากดอกไม้แล้วเดินตาม
เข้าไปในห้อง

การตกแต่งในห้องไม่มีอะไรโดดเด่น มีเพียงโต๊ะเก้าอี้ที่
ทำจากไม้พุทรา ชั้นวางของและตู้เก็บของ ผ่นสามด้านทา
สีขาว ด้านหน้าเป็นภาพวาดดอกเหมยท่ามกลางสายลมและ
จันทร์ ถัดไปอีกเป็นที่ว่างขลุ่ย หูฉิ่ง และผีผา

ด้านตะวันออกเฉียงใต้มีโถะตัวยาว ข้างบนจัดวาง
กระถางรูป จานผลไม้และของว่างสองสามจาน ในกระถาง
ปักรูปอยู่เพียงหนึ่งดอก

รูปหอมเผ่าใหม่ไปกว่าครึ่งแล้ว กลิ่นหอมจากรูป
กลบกลิ่นดอกไม้ประหลาดที่อยู่กลางลานเสียดสนิท

นั่งลงที่โถะน้ำชาไม่นานก็มีเด็กรับใช้คนหนึ่งนำน้ำชาและ
ของว่างมาวาง

อีเสวียนจึงสั่งการให้พวกเขาไปนำกาใส่น้ำหลิ่วซึ่งเก็บ
อยู่ใต้ต้นหลิววาที่ด้านนอกอารามมา

ก๊อวินชี้ได้ยั้งนี้ก็เบาใจลงไปกว่าครึ่ง

แต่ยังประมาทไม่ได้อยู่ดี!

นางลอบคิดในใจ อย่างไรก็ตามก็ต้องเห็นของก่อน พิสูจน์ว่า
เป็นน้ำหลิ่วของจริงจึงจะดำเนินการขั้นตอนต่อไปได้

อีเสวียนจิบมองก๊อวินชี้ซึ่งถือถ้วยชากระเบื้องลาย
ดอกเหมยอยู่ในมือ นัยน์ตาหลุบต่ำคล้ายกำลังใช้ความคิดอยู่

ควันสีขาวลอยขึ้นจากถ้วย บดบัดดวงตาสุกสกาว่าคู่หนึ่ง

อีเสวียนจีจิบน้ำชาไปอีกหนึ่ง ก่อนจะวางถ้วยชาแล้ว
กล่าวด้วยน้ำเสียงกังวาน

“คุณชายอย่าได้เกรงใจ นี่เป็นห้องนั่งกรรมฐานส่วนตัว
ของอาตมา ปกติหากอยู่ที่อารามในวังก็จะปล่อยให้ศิษย์
หลายคนดูแลกันเอง”

กั๋ววินชีรีบตั้งสติพร้อมยิ้มตอบกลับ นางวางถ้วยชา
ลงเบาๆ มองไปยังนอกหน้าต่างแล้วถามด้วยความแปลกใจ

“ท่านนักพรต ดอกไม้สีแดงกลางลานนั้นคือดอกอะไร
หรือ กลิ่นหอมประหลาดนัก ข้าไม่เคยเห็นดอกไม้ที่สวยงาม
เช่นนี้มาก่อนเลย”

“อาผู้ทรง อีกชื่อหนึ่งเรียกว่าดอกอิงชู้³ ”

อีเสวียนจีตอบ เมื่อเห็นกั๋ววินชียังทำหน้ามีนงก็อธิบาย
ต่อ

³ ดอกอิงชู้ คือดอกฝิ่น

“อาผุ่ทรงเป็นดอกไม้วิเศษที่นำมาจากเผ่าซึอี เมล็ดใช้
ปรุ้งยา มีสรรพคุณช่วยระงับความเจ็บปวด”

กัววินซีพยักหน้าพลางยิ้มอ่อนหวาน “ขอบคุณท่าน
นักพรตที่ซึี้นะ”

อัสเวียนจิ้มมองตรงมาที่นาง

“เฮอะ บัดนี้มีเพียงเราสองคนเท่านั้น ทำตัวตามสบาย
เถิด อย่าได้เรียก ‘ท่านนักพรต’ กับ ‘คุณชาย’ อีกเลย ใช้เป็นเจ้า
กับข้าก็เพียงพอแล้ว คราวก่อนยามอยู่ตำหนักเปาเหอได้ยิน
หัวหน้าหน่วยเหลือบบอกว่าเจ้าเป็นศิษย์ของเขา ยังไม่รู้ชื่อของ
เจ้าเลย ปีนี้อายุเท่าใด อยู่กับหัวหน้าหน่วยเหลือบมากี่ปีแล้ว”

“ข้าแซ่กู่ หัวหน้าหน่วยตั้งชื่อให้ว่าอวินกวนเออร์ ปีนี้อายุ
สิบหก ในอดีตหัวหน้าหน่วยให้ข้าอยู่ที่กังยวนเพื่อรับใช้เหล่า
สตรีก้านัล หนึ่งปีที่แล้วจึงรับกลับมาอยู่ด้วย คอยดูแลเรื่อง
อาหารการกินของเขาขอรับ”

เมื่อรู้สึกว่ามีฝ่ายกำลังสอดรู้สอดเห็นฐานะของตน
กัววินซีก็ไม่ได้อึดอัด รีบตอบกลับไปอย่างกึ่งจริงกึ่งเท็จ

พูดจบก็หยิบขนมกุหลาบขึ้นมาหนึ่งชิ้น กัดครึ่งหนึ่ง
เคี้ยวเบาๆ แล้วจึงได้กลืนลงคอ นางเหลือบตาขึ้นแล้วถามกลับ

“ไม่ทราบท่านนักพรตเป็นคนที่ใด ในบ้านยังมีญาติ
พี่น้องอยู่หรือไม่”

อัสเวียนจีสีหน้าชะงัก คล้ายมีเล็กน้อย แววตามีความ
ซับซ้อน

“ข้าเป็นชาวพงเต็ง ที่บ้านมีบิดามารดา พี่ชายคนหนึ่ง
และน้องสาวต่างมารดาอีกหนึ่งคน”

กั๋ววินซีกินของว่างจนหมด ขณะบดเศษที่อยู่ในมือออกก็
ได้ยินว่าเขายังมีน้องสาวต่างมารดาจึงแสดงสีหน้าประหลาดใจ
ออกมา

“อ้อ เมื่อเป็นเช่นนั้น ท่านก็คือผู้มีชาติตระกูลสูงแล้ว”

หากครอบครัวมีฐานะจริง ใครจะใจแข็งปล่อยให้
บุตรหลานที่เป็นบุรุษรูปงามเช่นนี้มาอยู่ในอารามเป็นนักพรตได้

กั๋ววินซีบังเกิดความรู้สึกเห็นใจเขาอย่างยิ่ง

คงเพราะอีเสวียนจีเคยประสบกับเรื่องราวบางอย่างในวัยเด็กจึงต้องออกบวชตั้งแต่อายุยังน้อย แม้ปัจจุบันจะมีตำแหน่งสูงส่ง แต่สีหน้าท่าทางก็ยังคงดูเย็นชาอยู่มาก

ฝั่งตรงข้าม อีเสวียนจีหม่นถ้อยซาในมือ สายตายังคงจ้องมองกุ๋ววินซี แวตาทมน้หมองตั้งอุโมงค์ลึกซึ่งกำลังรอให้แสงสว่างส่องเข้ามา

เขากล่าวอย่างสะท้อนใจ คล้ายทอดถอนใจเบาๆ

“น้องสาวของข้า ปีนี้น่าจะอายุไล่เลี่ยกับเจ้า...”

“อืม”

กุ๋ววินซีตีมน้ำชา คิดเพียงว่าเขาคงคิดถึงบ้านเกิดจึงตอบไปอย่างไม่ใส่ใจคำหนึ่ง แต่จากนั้นก็รู้สึกว่าจะไม่ถูกต้องจึงเงยหน้าโดยพลัน

นางยัดตัวตรง ขมวดคิ้วพูดว่า

“แต่ข้า...ข้าเป็นบุรุษ!”

อัสเวียนจีหลุดหัวเราะออกมาเสียงดัง ครานี้มิใช่การ
เสแสร้ง หากแต่เป็นความรู้สึกจากใจจริง ท่วงท่าเขาสดใสงามตา
จนดูคล้ายกับเมฆบนท้องฟ้า ทำให้กัววินซีแทบไม่อาจจะสายตา
ได้

เมื่อหัวเราะจนพอสแล้ว อัสเวียนจีก็นับทางตาเล็กน้อย
ใบหน้าขาวผ่องกลับคืนสู่ความเย็นชาดังเดิม เขากล่าวกับกัววินซี
ซึ่งมองเหม่อด้วยน้ำเสียงเคร่งขรึม

“ข้าเพียงเอาเจ้าไปเปรียบกับนางเท่านั้น ไยต้องตื่นเต้น
เพียงนี้!”

กัววินซียิ่งรู้สึกขัดเขิน สีหน้าชะงักงัน ก่อนจะกล่าวอย่าง
เร่รัด

“ท่านบอกว่ามีน้ำหลือวีมิใช่หรือ อยู่ที่ใด เมื่อไหร่จะนำมา
ให้ข้าดู”

“อย่าใจร้อนไป”

อัสเวียนจิมองนาง

“น้ำหลิวที่ถูกฝังอยู่ใต้ดินมานานปี กว่าจะขุดออกมาได้ ต้องใช้เวลาอย่างน้อยครึ่งชั่วยาม นี่ก็ใกล้เวลาอาหารเที่ยงแล้ว อยากรู้อะไรเรากินอาหารไปพลางรอไปพลางดีหรือไม่”

“หา ตั้งครึ่งชั่วยาม หากขุดทางใต้ดินก็ขุดไปได้หลายลิ แล้ว!”

กัววินซีไวยวาย สีนํ้าร้อนรอนอย่างเห็นได้ชัด

ชิงเอ๋อร์ยังรอนางอยู่ที่โถงหน้า ใครจะมีแก่นิ่งกินข้าว กับนักพรตประหลาดผู้นี้ได้อีก

อัสเวียนจิกล้ายมองความลึกลับของนางออกจึงกล่าวต่อ

“อย่าห่วงเลย ข้าส่งลูกศิษย์ให้นำอาหารไปส่งให้บ่าว ผู้นั้นของเจ้าแล้ว ไม่ปล่อยให้เขาหิวหรอก”

ถึงขั้นนี้แล้ว เพื่อน้ำหลิววี เพื่อของหวานเจียวจุหลี่ นางจะอดทน...

ไม่นานก็มีนักพรตเด็กหลายคนเข้ามาในห้อง จัดวางอาหารเต็มโต๊ะ ทั้งยังวางสุราไหหนึ่งที่ด้านข้างอัสเวียนจิก จากนั้นก็ถอยออกไป

อัสเวียนจีเดินนำกั๋ววินซีมายังโต๊ะอาหารแล้วนั่งลง

บนโต๊ะมีเนื้อไก่ตุ๋นแปะก๊วย กุยซ่ายผัดเห็ดหอมสด เนื้อหมักผัดถั่วแขก ผักดองตั้งเตียน ด้านข้างเป็นถั่วงอกใส่ข้าว มีหมั่นโถว-ข้าวดำและซาลาเปาไส้มันฝรั่งกับเกาลัด

มีทั้งสี่เขี้ยวมันเลื่อม สีเหลืองใส สีชมพูอ่อน และสีแดงสด มาอยู่รวมกัน มีทั้งอาหารธรรมดาและอาหารเจครบครัน

กั๋ววินซีเดินมาตั้งแต่เช้าจึงรู้สึกเหนื่อยและหิวอยู่ไม่น้อย

แม้จะเพ่งกินของว่างไป แต่บัดนี้พอมารับประทานอาหารเต็มโต๊ะก็พลอยรู้สึกหิวโหย ดังนั้นนางจึงไม่พูดพล่ามทำเพลงเอ่ยปากตามมรรยาทเพียงสองสามคำก็รีบตักข้าวจนพูนชามกินอย่างเอร็ดอร่อย

อัสเวียนจีกลับกินไม่มาก เขารินสุราเหลืองหนึ่งจอก จิบสองสามคำ

“เจ้ารู้หรือไม่ว่าหลิววีคือของสิ่งใดกันแน่”

รอกะทั่งกั๋ววินซีกินไปได้ครึ่งหนึ่ง ก็ว่าพอมีอาหารลงท้องบ้างแล้ว อัสเวียนจีจึงได้ถามนาง

ก๊อวิน^{*}ชีหยุดชะงัก กลืนข้าวลงคอ กะพริบตาแล้วเอ่ย
ถาม

“ขณะที่ดอกหลิวาแบ่งบาน ผ่านการชะล้างของหยาดฝน
ก่อนและหลังเทศกาลชิงหมิง นั่นคือสิ่งที่เรียกว่าหลิววี!”

อี่เสวียนจีหมุนจอกสุราเล่น อมยิ้มพลางสายหน้า แต่ไร
คำอธิบายใดๆ

ก๊อวินชีประหลาดใจยิ่ง วางชามและตะเกียบลง

“เช่นนั้นท่านบอกมาเถิดว่าอะไรคือหลิววี”

ทันใดนั้นเสียงเคาะประตูก็ดังขึ้น อี่เสวียนจิกกล่าวว่า
“เข้ามา”

นักพรตเด็กสองคนผลักประตูเข้ามา คนหนึ่งถือ
ผ้าสักหลาด บนผ้านั้นมีขวดดินเผาขนาดย่อมหนึ่งใบ ส่วน
อีกคนถือถ้วยเล็กสีขาวเข้ามาสองใบ

เมื่อนำขวดและถ้วยวางบนโต๊ะแล้ว นักพรตเด็กผู้หนึ่งก็
เปิดจุกขวดอย่างเบามือ เทสิ่งที่อยู่ในขวดใส่ถ้วยทั้งสองใบ
เล็กน้อย จากนั้นก็ออกจากห้องไปอย่างเบามือเบาเท้า

ก๊อวิน^{*}ซีเฟ่งมองอย่างตั้งใจ เห็นสิ่งที่อยู่ในถ้วยสองใบ
เหมือนน้ำเปล่าธรรมดา เพียงแต่มีไอร้อนลอยขึ้นมาเล็กน้อย

อีเสวียนจีเหยียดริมฝีปาก ปราชัยตามองไปยังถ้วยสีขาว

“นี่คือน้ำหล่อวี ภูกรองมาใส่ขวดในช่วงชิงหมิงปีที่แล้ว
เก็บฝังลงดิน หลีฮวามีธาตุเย็น ข้าสั่งให้ลูกศิษย์อุ่นมาแล้ว เจ้า
ลองชิมดูว่ารสชาติเป็นอย่างไร”

ก๊อวิน^{*}ซีหยิบผ้าเช็ดหน้าออกมาซับปาก ก่อนจะยกถ้วย
สีขาวขึ้นจ่อที่จมูก

มีกลิ่นหอมเย็นจางๆ เหมือนที่คิดไว้

ทันทีที่เข้าปากก็พบว่ามีรสเค็มเล็กน้อย เมื่อลองลิ้มอีกที
จะพบว่าในความเค็มมีรสขมฝาดแฝงอยู่

สีหน้าก๊อวิน^{*}ซีพลันแปรเปลี่ยน สองมือที่ถือถ้วยสั่นเทา
ไม่หยุด สายตาที่มองไปยังอีเสวียนจีเต็มไปด้วยประกายแห่ง
ความตื่นตัน ซาบซึ่งจนยากจะบอกกล่าว

อัสเวียนจีเผยอปากเล็กน้อย แต่ไม่ได้ยิ้มออกมา เขาตีมน้ำหล่อวีอีกถ้วยหนึ่งรวดเดียวจนหมด จากนั้นก็สบตากับกัววินซี กล่าวอย่างเปิดเผย

“ยามกล่าวถึงน้ำหล่อวี ผู้คนมักคิดว่าเป็นเรื่องเล่าขานเสียมากกว่า เพราะน้ำเป็นสิ่งที่ไร้สีไร้กลิ่น ต่อให้ฤดูกาลผันแปรก็ไม่อาจทำให้น้ำฝนมีรสชาติได้ขึ้นมาได้”

กัววินซีขบขันเล็กน้อย มองน้ำหล่อวีครึ่งถ้วยที่อยู่ในมือ สลับกับมองหน้าอัสเวียนจี นางกล่าวด้วยความกังวล

“แต่เมื่อครุ่นซ้ำชิมได้รสเค็มจริง ๆ นั่นคือรสชาติของหล่อวีตามที่เล่าขานกันมา!”

“น้ำนี้มาจากหยาดฝนซึ่งชะล้างดอกหลีฮวาในตอนที่ดอกหลีฮวาแบ่งบานเมื่อปีที่แล้วจริง ๆ เพียงแต่ก่อนจะนำขึ้นโต๊ะ ข้าให้ลูกศิษย์นำดอกหลีฮवादากแห้งหนึ่งร้อยเฉียนใส่ในน้ำฝน ต้มแล้วกรองเอากากออก สุดท้ายจึงกลายมาเป็นน้ำหล่อวีในขวดนี้

ดอกหลีฮวามีสีขาว รสเค็มฝาด หากฝนตกขณะที่ดอกหลีฮวายังไม่แบ่งบานก็ยากจะได้น้ำหล่อวีเช่นนี้ออกมา”

กล่าวจบ เขาก็มองสีหน้าตะลึงงันของกัววินชี อี้เสวียนจิ
อดหัวเราะเบาๆ ไม่ได้ เขากล่าวด้วยแววต่าหิติดี้นอยอย่างปิด
ไม่มีด

“เจ้าเที่ยวตามหาหลิววี แต่รู้เพียงที่มาโดยไม่รู้
ความหมายที่แท้จริง ต่อให้โชคดียุ่ได้น้ำหลิววีของแท้ไปปรุง
อาหารก็อร่อยเพียงผิวเผินเท่านั้น!”

กัววินชีราวกับตื่นจากความฝัน...

นางสะดุ้งในใจอย่างแรง ใบหน้างดงามประเดี๋ยวดังท่า
ประเดี๋ยวจิตเหือด แทบอยากจะหาช่องตามพื้นดินแล้วมุดตัว
ลงไป ไม่โผล่หน้ามาให้้อายอีก

นางประสานมือการะอีกฝ่าย กล่าวด้วยความละอายใจ
ยิ่ง

“ข้าน้อยด้อยความรู้ แต่ยังกล้าโอ้อวดต่อหน้า
ท่านนักพรต ช่างน่าอายนัก”

อี้เสวียนจิมองกัววินชีพลงย้มเล็กน้อย

“เช่นนั้นเจ้าจะบอกข้าได้หรือยังว่าที่ดันดันตามหาน้ำ
หลือวีเพื่อนำไปทำอะไร”

“หลายวันนี้หัวหน้าหน่วยมีอาการไอ ได้ยินว่าเห็ดหูหนู-
ขาวต้มกับสาเล่หิมะช่วยบำรุงปอด ดังนั้นข้าจึงมาตามหา
น้ำหลือวีเพื่อนำกลับไปต้มกับสาเล่หิมะและเห็ดหูหนู ช่วยแก้
อาการไอให้แก่เขา”

อีเสวียนจีหรีตาเล็กน้อย แววดาคมกริบยิ่งกว่าอาวุธใดๆ

“สาเล่หิมะมีเฉพาะในฤดูใบไม้ร่วง บัดนี้เฟิงจะปลาย-
เดือนสาม เจ้าไปหาสาเล่หิมะมาจากที่ใด”

“...”

คำโป้ปดถูกจับได้ กู้วีนซีชะงักงัน เอ่ยคำใดไม่ออก

อีเสวียนจีคลี่ยิ้มอย่างมีเลศนัย

“หากเจ้าไม่พูดความจริง ข้ายอมไม่มอบน้ำหลือวีนี้
ให้เจ้า!”

“ข้าพูดแล้ว ข้าพูด!”

ก๊อวินซีอัจนปัญญา นางกลอกตาเล็กน้อย ก่อนจะแต่ง
เรื่องมุกตลกต่อ

“วันก่อนหัวหน้าหน่วยมอบสูตรอาหารให้ข้าอย่างหนึ่ง
เป็นของหวานคล้ายนมตุ๋นมีชื่อว่า ‘เจียวจูหลี่’ บอกว่าอยากกิน
มาก ข้าเห็นว่ายังขาดสิ่งสำคัญอย่างน้ำหล่อวีจึงได้ออกมา
เสาะหา...”

“เจียวจูหลี่!”

ไม่รอให้ก๊อวินซีพูดจบ สีหน้าของอีเสวียนจี้ก็แปรเปลี่ยน
ทันใด คล้ายกับจู่ๆ ก็มีไฟโทสะลุกโชน แววตาคมกริบเย็นชา
แผ่ความน่ากลัวออกมาอย่างรุนแรง

“เขาได้มอบ...สูตรนี้ให้แก่เจ้าจริงรี”

เขาจ้องสีหน้ากึ่งมินงกึ่งตื่นเต้นของก๊อวินซี ถามเน้นย้ำ

ดูจากท่าทีของเขา หรืออีเสวียนจี้ผู้นี้จะรู้ที่มาของ
‘เงินจ้วนหลินหลางลู’ เช่นกัน

ก๊อวินซีลังเลเล็กน้อย ทว่าต่อจากนั้นก็พยักหน้าและ
โกหกต่อ

“ใช่ เพราะข้าเป็นลูกศิษย์เขา คอยดูแลเรื่องอาหาร
การกิน เขาต้องการจะกินอะไรย่อมบอกข้าเสมอ”

อี่เสวียนจีแค้นหัวเราะสองทีพลงสะบัดแขนเสื้ออย่าง
โกรธเคือง

“เช่นนั้นอาตมาขอเก็บน้ำหลิ่ววีชวดนี้กลับคืน คุณชาย
กินข้าวเสร็จแล้วก็เชิญกลับได้!”

“ท่านนักพรต ไยท่านไม่รักษาคำพูด...”

ก๊อวินชีสุดจะทนไหว ร้องตะโกนออกไป

อี่เสวียนจีไม่สนใจนาง ก้มหน้าดื่มสุราด้วยท่าที่ต้องการ
จะไล่แขก

“ไม่ดีกว่าคำพูดโกหกของตนจะทำให้เหตุการณ์กลับ
ตาลปัตรเช่นนี้ นักพรตผู้นี้ช่างมีนิสัยประหลาด เอาแน่เอานอน
ไม่ได้เสียจริง!

ก๊อวินชีลอบบ่นในใจ เพื่อน้ำหลิ่ววี นางอุตส่าห์ทิ้ง
ชิงเออร์มาอยู่ในห้องนี้ พุดคุยดื่มกินกับเขา ขณะใกล้จะได้
น้ำหลิ่ววีมาอยู่ในมือ เขากลับพูดคำเดียวก็ไม่ให้แล้วอย่างนั้นรี

ช่างไร้เหตุผลสินดี...

ก๊อวินชีนั่งนิ่งไม่พูดไม่จา มองอีเสวียนจีตี๋มสุราหนึ่งค่าน้ำหล่อวีหนึ่งคำอย่างเพลิดเพลิน

ดูจากปริมาณ น้ำหล่อวีขวดนี้น่าจะมีไม่ถึงหนึ่งร้อยเจียน ถ้ายังถูกเขาตี๋มไปเรื่อย ๆ แบบนี้ ไม่นานคงหมดแน่

ก๊อวินชีกัดฟันกรอด ในที่สุดก็คิดแผนการหนึ่งออก

นางยีนขึ้น เดินไปยังข้างกายอีเสวียนจี คลี๋ยมประจบประแจงแสรังเอาใจ

“ท่านนักพรต ข้าอายุน้อยพูดจาส่งเดช ถ้าล่วงเกินท่านก็โปรดให้อภัยด้วย ข้าขอปรับตัวเองหนึ่งจอกถือเป็นการขอขมาต่อท่าน!”

กล่าวจบนางก็ยกไหสุราเหลืองขึ้นรินใส่ถ้วยขาว ก่อนจะยกถ้วยขึ้นคารวะแล้วแหงนหน้า เทสุราเหลืองลงคอไป

สุรานี้กลืนประหลาดนัก สรุบคือไม่ใช่ประเภทที่ก๊อวินชีชื่นชอบ หลังจากสุราลงท้องไม่นาน นางก็รู้สึกร่อนวาบในท้อง แล้วเรอออกมาทันที

นางรู้สึกอายเล็กน้อยจึงหันไปยิ้มให้อี้เสวียนจี จากนั้นก็
รินสุราใส่ถ้วยเขาจนเต็มพลงกล่าวเป็นขอ

“ท่านนักพรต โปรดอย่าได้ถือสาผู้น้อยเช่นข้าเลยนะ
ขอรับ ถ้วยนี้ขอดื่มคารวะให้แก่ท่าน”

อี้เสวียนจีทำเสียงฮึดฮัด ยกจอกขึ้นดื่มจนหมด เขา
ปรายตามองนาง สีหน้าคล้ายยิ้มคล้ายไม่ยิ้ม

“รู้ตัวก็ดีแล้ว อะไรงัน ดื่มเหล้าเป็นด้วยหรือนี่”

“ใช่ ถูกต้องขอรับ!”

กั๋ววินชีพยกหน้าหลายครั้งพร้อมเผยสีหน้ายินดี

“ท่านนักพรตดื่มคนเดียวไม่เหงาแย่หรือ ให้ข้าน้อยดื่ม
เป็นเพื่อนท่านดีหรือไม่”

“ก็ดี!”

อี้เสวียนจีเลิกคิ้วขึ้นเล็กน้อย หางตาปรากฏแววมกิบ
อย่างไม่ทันให้ผู้อื่นสังเกตเห็น

ต่อจากนั้นทั้งคู่ก็ผลัดกันดื่มจนละจอกด้วยท่าที่สบาย
อารมณ์ยิ่ง

ระหว่างนั้นกั้ววินซีต้องดื่มสุราเหลืองเข้าไปหลายถ้วย

สายตานางเริ่มพร่าเลือน สติสัมปชัญญะเริ่มเลือนลอย

แย่แล้ว...

กั้ววินซีโอดครวญในใจ

เดิมทีนางคิดจะมอมสุราอีเสวียนจีเพื่อขโมยเอาน้ำหลิว
ไป แต่นักพรตเพี้ยนผู้นี้กลับกรอกสุราลงท้องโดยไม่รู้จักเมามาย
เสียที

ขึ้นดื่มต่อไปอีก เกรงว่าเขาไม่เมา นางก็คงจะหมดสติไป
ก่อน

คิดไปคิดมา กั้ววินซีก็พูดกับอีเสวียนจีอีกสองคำ จากนั้น
ก็อมสุราไว้ในปาก ทำตัวเอียง ล้มฟุบไปกับโต๊ะ

“คุณชายอวิน”

อัสเสียนจีเอียงหน้ามองนางพलगเรียกสองคำ จากนั้น
เขาก็แนบชิดเข้ามาใกล้ กล่าวเบาๆ ที่ข้างหูนาง

“เจ้าเมาแล้ว อาตมาจะพาไปพักผ่อนที่ห้อง ไร่ตื่นมาค่อย
กลับไปเถอะ”

“อืม...”

ยามนี้ภู่อวินซื่อมสุราอยู่เต็มปากจึงไม่อาจพูด ได้แต่ตอบ
จ๋มจ๋มในลำคอ

อัสเสียนจีเหยียดริมฝีปาก เขาลุกขึ้น จับข้อมือข้างหนึ่ง
ของนางไว้ อีกมือทาบลงที่เอวบางของนางพร้อมกับยกตัวนาง
ขึ้นจากเก้าอี้

ทันใดนั้นเอง...

ภู่อวินซื่อรอคอยจ้งหะนี้อยู่แล้ว ทันทีที่ศีรษะฟิงบน
แผ่นอกของอัสเสียนจี นางก็บ้วนสุราที่อมไว้เต็มปากใส่ตัวเขา

“โธ๊ะ...”

อัสเวียนจี้ร้องด้วยความตกใจพร้อมกับผลึกแก้ววิ้นซีออก
อย่างแรง

นางแสรังทำเป็นมีนเมา พยายามยันกายยืนขึ้น แต่ก็ไม่
สำเร็จ ทำได้เพียงล้มลุกคลุกคลาน แววดาเจ้าเล่ห์ลอบมอง
อัสเวียนจี้ที่มีท่าทีทุลักทุเล

อัสเวียนจี้สีหน้าบึ้งตึงแล้ว ใบหน้าที่เคยขาวผ่อง
พลันเปลี่ยนเป็นเขียวสลับแดง สองมือกำแน่น ตัวสั่นไม่หยุด
เขาแทบไม่กล้ำมองความสกปรกที่เกิดขึ้นบนเสื้อผ้าตน

“เด็กๆ เข้ามาเร็วเข้า...”

อัสเวียนจี้ร้องเรียก ทันใดนั้นก็มียักพรตเด็กสองคนผลัก
ประตูเข้ามา

“เร็วเข้า เร็ว ไปเตรียมน้ำ ข้าจะอาบน้ำและเปลี่ยน
ชุดใหม่...”

อัสเวียนจี้สะบัดมือ รีบออกจากห้องไปอย่างรวดเร็วภายใต้
การประคองของลูกศิษย์

ก๊อวีนซี่ค่อยๆ ลุกขึ้นจากพื้น บัดฝุ่นออกจากตัว สายตามองไปยังประตูด้านนอก ริมฝีปากผุดรอยยิ้มเจ้าเล่ห์...

อีเสวียนจีรีบถอดเสื้อคลุมที่สกปรกออกภายใต้การปรณิบัติของลูกศิษย์ จากนั้นก็หย่อนตัวลงนั่งที่เก้าอี้ รอคอยให้น้ำสมุนไพรสำหรับชำระล้างร่างกายเตรียมเสร็จ

เมื่อเห็นศิษย์คนสนิทหวีเยเข้ามา เขาก็ถามเสียงเข้ม

“คนไปแล้วหรือยัง”

“เรียนท่านนักพรต เมื่อเข้าไปถึง คนก็ไม่อยู่ในห้องนั้นแล้ว ส่วนของ...ก็ถูกนางเอาไปด้วย”

ลูกศิษย์ก้มหน้าตอบอย่างนอบน้อม

อีเสวียนจีทำเสียงฮึดฮัดในลำคอ สีหน้าเรียบเฉยเปลี่ยนแปลงไปเล็กน้อย คล้ายกำลังหวนนึกถึงเหตุการณ์ที่ผ่านมา

“เพื่อน้ำหลิววี ยังนึกว่านางจะใช้ความงามหลอกล่อ
ที่ไหนได้กลับใช้วิธีเช่นนี้...”

“ท่านนักพรตก็เหลือเกิน ท่านคิดจะให้นางอยู่แล้ว ไฉน
ยังต้องหาเรื่องกลั่นแกล้งนางด้วยเล่า”

อัสเวียนจีไม่สนใจลูกศิษย์ ก้มหน้าพึมพำเบาๆ

“หนทางยาวไกล ชีวิตจิตชีวิตนัก หากมีเจ้าเด็กน้อยมา
คอยพัวพัน เพิ่มสีสันให้แก่ชีวิตบ้างก็ดี เพียงแต่เด็กอายุน้อย
เช่นนั้นจะรู้ถึงความหมายที่แท้จริงของหลิววีและเจียวจุหลี่จริงรึ”

เจียวจุหลี่ น้ำตาของผู้จากลา...

ทันใดนั้นเขาก็ยกมือขว้างขึ้น ห้านิ้วกางออก ในฝ่ามือมี
เชือกสีแดงสดใสที่เจ็ดจ้าราวเปลวไฟอยู่ เขามองเชือกแดงไม่
วางตา นัยน์ตาดำลึบสะท้อนแสงสีแดงจากเชือกแดง

อัสเวียนจีเหยียดริมฝีปากขึ้นยิ้มอย่างเจ้าเล่ห์

“ดวงใจของหัวหน้าหน่วยเหลิงรี หึๆ หัวหน้านเฮ่อ เจ้า
ช่างร้ายนัก...”

หัวหน้านวนที่ผู้ไม่มีสตรีในดวงใจ เล่ม 4

冷面督主请低调

Camellia

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ กรุงเทพฯ เขตตลิ่งชัน 10170

โทรศัพท์ 0-2422- ต่อ 99994964 , 4941 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks Camellia Novel

《冷面督主请低调》

Author: 四月的罂儿 (Si Yue De Pin Er)

Thai edition rights under license granted by 北京幻想纵横技术有限公司

(Beijing Huanxiang Zongheng Network Technology Co., Ltd)

Thai edition © 2025 by Amarin Corporations Public Co., Ltd.

Arranged through JS Agency Co., Ltd

All rights reserved

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆนอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และพรบ. ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-7866-5

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)